

களப்பிரர் காலத் திருமணங்களும் திருமண முறைகளும் Marriage and Marriage Methods in Kalabhra's Period

முனைவர் மூ. பாலசுப்பிரமணியன் | Dr. M. Balasubramanian

இணைப் பேராசிரியர், தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608 002. nellaibaalaa@gmail.com, 9488013050

ஆய்வுச் சுருக்கம் : மனித இன மறு உற்பத்திக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ள திருமண முறை, இனத்திற்கு இனம் வேறுபட்டதாக இருக்கின்றது. மணமுறைகள் குடும்ப அமைப்பின் வழி நிறுவப்பட்டாலும், வாரிசுரிமையை நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்குவதாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் மணமுறைகள் சடங்குவயப்பட்டதாக மாற்றம் கண்டுள்ளன. குறிப்பாகக் களப்பிரர் ஆட்சி வந்தபின்னர், சமயம், சாதி சார்ந்த சடங்காக மணமுறை மாறியுள்ளமையைக் காண முடிகின்றது. சமண, பௌத்த, வைதீக மதங்களின் செல்வாக்கும், அறவியல் கோட்பாடுகளும் மணமுறைகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. திருமண முறைகள் பெண்களை உரிமையற்றவர்களாகவும் சிந்தனையற்றவர்களாகவும் மாற்றியுள்ளன.

Abstract : The marriage system, which is the basis for human reproduction, is racially different. Marriages are running with the aim of inheritance, even if the way of the family system is established. In Tamil society, marriages have become a ritual. It is possible to see that marriage has become a religious and caste-based ritual, especially after the rule of the Kalapiras. The influence of Jainism, Buddhism, and Vedic religions, as well as moralistic doctrines, have influenced marriages. Marriage practices have made women disenfranchised and thoughtless.

திறவுச் சொற்கள் (Keywords) : களப்பிரர், அறக்கோட்பாடு, அற இலக்கியம், சமணம், பௌத்தம், வைதீகம், திருமணம், சடங்குகள், வாரிசுரிமை, குடும்பம்

Sangam Period, Kalapira Era, Marriage System, Family, Tamil Ethic, Jainism, Buddhism, Vedic Rituals, Inheritance

முன்னுரை

'திருமணம்' என்னும் சொல் சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆண், பெண் உறவுநிலையை அல்லது பால் ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கின்றது. மனித இனத்தின் மறு உற்பத்திக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ள திருமணம், குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தின் தோற்றுவாயாக இருக்கின்றது. உலகளவில் மனித இனத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முறையாக இருந்தாலும், வெவ்வேறு பண்பாட்டுக் குழுக்களிடையே திருமணம் தொடர்பில் வெவ்வேறு விதமான விதிகளும், நெறிமுறைகளும் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம்

சமூகத்தில் ஏற்பட்ட சீர்கேடுகளால் மணமுறை தோன்றியதாகப் பேசியுள்ளது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் எண்வகை மணத்தைச் சுட்டிச் செல்கின்றனர். இங்ஙனம் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் திருமண முறை தோன்றிப் பல்கினாலும் அதன் நோக்கம் மறு உற்பத்தியின் பொருட்டேயாகும். தமிழகத்தில் இனக் கலப்புக் காரணமாகத் திருமண முறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. களப்பிரர் காலம் திருமண முறையை, 'அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை' என வாழ்வியல் அறமாகக் கருதியுள்ளது. மேலும், அக்காலத்தில் பல திருமணமுறைகளும் இருந்துள்ளன. அந்தவகையில் களப்பிரர் காலத்தில் திருமணம் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தையும், திருமண முறைகளையும் இக்கட்டுரை அற இலக்கியங்களை முன்வைத்து ஆராய்கின்றது.

திருமணம் - சொல் பொருள் விளக்கம்

மணம் என்ற சொல்லுக்குக் 'கூடுதல்' என்பது பொருள். இதன் வேர்ச்சொல் மண் என்பதாகும். பழங்கால வழக்கில் 'மண்' என்னும் சொல் பல பொருளை உடையதாக இருந்தது. 'மண்ணுதல்' என்ற சொல், "கழுவுதல், நெருங்குதல், கலத்தல், கூடுதல், அழகுபெறுதல்" (தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி நன்னூல், நூ., 457) எனப் பல பொருள்படும். மண் என்னும் இயற்கை சார்ந்த சொல்லை மணம் என்று அழைப்பதற்கான காரணத்தை அறிஞர்கள் பலவாறு விளக்கினாலும், எதுவும் பொருத்தப்பாடுடையதாக இல்லை. மனமொத்து வாழ்வு முழுவதும் மணம் பெற்று நிகழ்வதற்கு ஏதுவான இந்நிகழ்ச்சியை மணம் என்று தத்துவ முறையில் பெயரிட்டனர் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. 'திரு' என்னும் அடை கொடுத்துத் தமிழர்கள் திருமணம் என்று அழைத்துள்ளனர். திருமணம் என்ற சொல் பிற்காலத்திலேயே புழக்கத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும். திருமணத்தைக் குறிக்கப் பண்டைய நாளில், 'கடி, (நாலடியார், பா. 9 & ஆசாரக்கோவை, பா. 85) மணம், மன்றல், வதுவை, வதுவைமணம், வரைவு' போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவை காரணப் பெயர்களாக இருக்கக் காணலாம். சில சொற்கள் சமயம் சார்ந்த, மொழிச் சார்ந்த சொற்களாகவும் இருக்கின்றன. களப்பிரர் காலத்தில் திருமணம் 'கல்யாணம்' (தாயம்மாள் அறவாணன், தமிழ்ச் சமூகவியல் ஒரு கருத்தாடல், ப.17) என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண முடிகின்றது.

திருமண முறைகள்

காலந்தோறும் திருமணமும் திருமண முறைகளும் பலவகைப்பட்டதாக இருந்துள்ளன. திருமணத்தின் வாயிலாகக் குடும்பம் எனும் அமைப்பில் உறுப்பினர்களின் பங்கு ஏற்படுத்தப்படுகிறது. திருமண உறவு இயற்கை சார்ந்தது என்பார் தாயம்மாள். இதனை,

"உயிர்கள் அனைத்துக்கும் தாமாக உந்தப்பெறும் இயற்கை உந்துதல்கள் (Instincts/Impulses/Drives) உள்ளன. அவை இயல்பு ஊக்கங்கள் எனப்பெறும் பசி, தாகம், சிறுநீர், மலக்கழிப்பு முதலாயின. பசி, தாகம் போலவே உயிர்களுக்குக் காம வேட்கையும் இயல்பாக அமைந்துள்ளது. இவ்வேட்கை சின்ன வயதில் இருப்பதில்லை. வளர்ந்த பிறகே இருப்பதாகக் கருதப்பட்டது; பரப்பப்பட்டது. குழந்தைப் பருவம் முதலே காமவேட்கை மனித உயிர்களுக்கு உண்டு என்றும் அது அழுத்தப்பெற்றும் மறைக்கப்பெற்றும் பலவேறு வகைகளில் மடைமாற்றம் செய்யப் பெறுகிறது என்றும் உளவியல் அறிஞர் சிக்மன் பிராய்டு தம் கட்டுரைகள் வழியும் நூல்கள் வழியும் நிலைநிறுத்தினார். சமூகவியல் பார்வைப்படி சமூகம் தொடர்வதற்கான இனப்

பெருக்கத்திற்குக் காமவேட்கை எனும் இயல்பு உந்தலே அடிப்படையாக இருக்கிறது” (பிள்ளை, கே.கே., தமிழர் வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும், ப. 134)

என விளக்குவார். திருமணத்தை, 1. பலதுணை மணமுறை (Polygamy), 2. ஒருதுணை மணமுறை (Monogamy) என இருவகையாகப் பிரிப்பார். தொடக்க நிலையில் மனித குலம் வரன்முறையற்ற பால் உறவுகளிலே ஈடுபட்டிருந்தது. இந்நிலையினைப் பொதுமகளிர்முறை என்று வரையறுப்பார். இந்தக் கட்டுப்பாடற்ற பால் உறவில் பிறக்கிற குழந்தைக்கு யார் தந்தை என்று உறுதியாகக் கூறுதலுக்கு இடமில்லாதபடி அமைந்திருந்தது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் மணத்தடை தோன்றவில்லை. யாரும் யாருடனும் உறவு கொண்டனர். பின் ஒரே தாயின் வயிற்றில் பிறந்த சகோதர சகோதரிகளுக்கிடையில் மண உறவு தடைசெய்யப்பட்டது. மணத்தடை தோன்றியதையடுத்து ஒருவன் தனது குழுவைச் சேர்ந்தவரை மட்டுமே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் முறை வந்தது. இது 'அகமணமுறை' என்றழைக்கப்பட்டது. இவ் அகமணமுறை வாயிலாகவே சாதி வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பார். பின்னர் ஒரே இரத்த சம்பந்தம் உடையவர்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ள தடை செய்யப்பட்டதால், பிற குழுக்களிடையே மண உறவு ஏற்பட்டது. இது 'புறமணமுறை' ஆகும். இதனை மார்க்சீயம் 'சகோதரத்துவ மணம்' என்றும் 'விகோதரமணம்' என்றும் அழைக்கும். அடுத்த நிலையில், ஒரு துணை மணமுறைக்கு முன்பு பல துணை மணமுறையே நிலவி வந்தது. ஆண் பல பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். அதுபோலவே பெண்களும் பலருடன் உறவு கொண்டனர். இது 'பலதுணை மணமுறை' ஆகும். இது, 1. பலகணவ மணம், 2. பலதார மணம் என இரண்டு வகைப்படும்.

காட்டு மிராண்டி - அநாகரீக வாழ்க்கை முறையழிந்து திருந்திய சமுதாயம் உருவானதும் பலதுணைமணமுறை ஒழிந்து 'ஒரு தாரமணம் முறை' தோன்றியது. இவ்வாறு இருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தில் போர்கள் மிகுதியாக இருந்தமையால், ஒரு தாரமணத்தோடு, பல பெண்களுடன் உறவு கொள்ளும் வழக்கமும் தொடரவே செய்தது. சங்க காலத்தை அவ்வாறான காலக் கட்டமாகப் பார்க்கலாம். ஆனால், வடவரின் வரவால் எட்டுவகை மண முறை தமிழகத்திலும் பரவியது. இருப்பினும் திருமண முறையில் தொடர்ந்து அறம் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளதையும் பார்க்க முடிகின்றது.

களப்பிரர் காலத்தில் திருமணம்

சங்க காலத்தில் 'வதுவை நன்மணம்' (செல்லம், வெ.தி., தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப. 189) என்ற பெயரில் திருமணம் நடைபெற்றுள்ளதை கே.கே.பிள்ளை தமது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். உழவுத் தொழிலை முதன்மையாகக் கொண்ட சங்கச் சமூகத்தில், களவு மணம், கற்பு மணம் என்ற இரு பிரிவுகளாக மணமுறைகள் இருந்தாலும், '1. களவு மணம், 2. தொன்றியல் மரபின் மன்றல், 3. பரிசம் கொடுத்து மணத்தல், 4. சேவை மணம், 5. திணைக் கலப்பு மணம், 6. ஏறு தழுவி மணமுடித்தல், 7. மடலேறி மணமுடித்தல், 8. போர் நிகழ்த்தி மணமுடித்தல், 9. துணங்கையாடி மணத்தல், 10. பலதார மணம்' எனப் பத்து வகையான திருமண முறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. களப்பிரர் காலத்தில் திருமணம் 'சமூக அன்பு, சமூக அறம்' என்று விரிந்த பொருளில் இருந்துள்ளது. வேத முறைகளைப் பின்பற்றிய, சடங்குகள் அதாவது வர்ணப் பாகுபாடுகள்; சாதிப் பாகுபாடுகள்; தமது செல்வக்குடி; தமது உறவுகளுக்குள் தொடர்தல் போன்றவை தமிழர் திருமண முறையில் கலந்தன. பெரும்பாலும் சமய ஆதிக்கம் மேலிட்டது. இவ்வாறு, களப்பிரர் காலச் சமூகம் வேத நிகம முறைகளுக்கு மாறியிருந்ததை,

"திணைச் சமுதாய அமைப்பை உதாசீனப்படுத்திவிட்டு மனுவகுத்த நால்வருணச் சமுதாய அமைப்பும், சமுதாய அடுக்குமுறையும் சாதிகளின் உரிமைகளும், கடமைகளும், எல்லைக் கோடுகளும் கட்டுப்பாடுகளும் வரையறுக்கப்பட்டன. அவை சமூக நீதியாக்கப்பட்டு மன்னர்கள் காப்பாளர்களாக்கப்பட்டனர்." (தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், புறம்., நூ. 16)

என வே.தி.செல்லம் உரைக்கின்றார்.

சங்க மருவிய காலத்தில் திருமணம் பலர் அறிய, பறை அறைந்து, நல்ல நாள் நேரம் பார்த்து நடைபெற்றுள்ளது. அத்திருமணம் 'கல்யாணம்' என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

"பல்லார் அறியப் பறைஅறைந்து நாள்கேட்டு

கல்யாணம் செய்து கடிபுக்க மெல் இயல்

காதல் மனையாளும் இல்லாள, என் ஒருவன்

ஏதில் இனையாளை நோக்கு?" - நாலடி., பா. 9

என நாலடியார் பதிவு செய்துள்ளது. நல்லநாள், நேரம் பார்த்து, சுற்றமும் உறவும் சூழத் திருமணம் நடந்துள்ளதை இதனால் உணர முடிகின்றது. சமணர்கள் நாள் நட்சத்திரம் பார்ப்பவர்கள் இல்லை என்றாலும், அக்காலத்தில் முகூர்த்தம் பார்க்கும் வழக்கம் வந்துவிட்டதைச் சிறுபஞ்சமூலப் பாடலொன்றும் பதிவு செய்துள்ளது.

"நாள் கூட்டம், மூழ்த்தம், இவற்றொடு நன்று ஆய

கோள் கூட்டம், யோகம், குணன், உணர்ந்து - தோள் கூட்டல்

உற்றானும் அல்லானும், ஐந்தும் உணர்வான் நாள்

பெற்றானேல், கொள், பெரிது" - சிறுபஞ். பா. 42

என்னும் இப்பாடல் ஜாதகம் பார்த்துத் திருமணங்கள் நடைபெற்றுள்ளதைக் கூறுவதோடு, ஜாதகம் பார்க்காமலும் திருமணங்கள் நடைபெற்றுள்ளன என்பதை எடுத்துரைத்துள்ளது.

மூவகை காலத்தையும் அறிந்து உணர்த்துபவனை 'அறிவன்' (திணைமாலை நூற்றைம்பது, பா. 54:3) என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். நல்ல நாளில் திருமணம் முடிக்கும் வழக்கமும், நல்ல நாளை அறியும் வழக்கமும் சங்க காலத்தில் இருந்தாலும், காலத்தைக் கணித்துக் கூறும் பணியை, 'அறிவன்' என்னும் வள்ளுவன் செய்திருக்கிறான். சங்க மருவிய காலத்தில் அந்தணர்கள் அப்பணியில் இணைந்துள்ளனர். இருபிரிவினருக்குள்ளும் போட்டி ஏற்பட அதனை, ஆசாரக்கோவை பதிவு செய்துள்ளது. மேலும், இருவருக்குள்ளும் நடைபெற்ற போட்டியில், அந்தணர்களுக்கு ஆதரவாக நின்ற ஆசாரக்கோவை, வள்ளுவர்களை இழிந்துரைத்துள்ளது. அவ்விலக்கியம் அந்தணர்களிடம் ஜாதகம் பார்க்க வேண்டும் என்றும், வள்ளுவர்களிடம் ஜாதகம் பார்த்தால் காரியம் கெட்டுவிடும் என்றும் உரைத்துள்ளது. மேலும், வள்ளுவர்களைப் புலையர்கள் என்று குறிப்பிட்டு, அவர்களிடம் நல்ல நாள் கேட்டு எந்தச் செயலையும் தொடங்காதே என்று,

"தலைஇய நற்கருமம் செய்யுங்கால், என்றும்

புலையர்வாய் நாள்கேட்டுச் செய்யார், தொலைவு இல்லா

அந்தணர்வாய் நாள் கேட்டுச் செய்க - அவர்வாய்ச் சொல்

என்றும் பிழைப்பது இல!" ஆசாரம்., பா. 92

என்னும் பாடல் வழிப் பேசியுள்ளது. மேலும், எண் சோதிடம் பார்த்தும் திருமணம் முடிந்துள்ளதை,

"எண் அறியா மாந்தர் ஒழுங்கு நாள் கூற்று இன்னா..." - இன்னா., பா. 31:2

என்னும் இன்னா நாற்பது பாடல் வரி பேசியுள்ளது. கீழ்க்கணக்கு அக இலக்கியமான திணைமாலை நூற்றைம்பதும்,

"... .. ஓரில் ஓர்

கோள்நாடல் வேண்டா குறியறிவார்க் கூய்க் கொண்டா" (அகநானூறு, பா. 86)

என நாள் பார்த்துத் திருமணம் செய்துள்ளமையைப் பதிவு செய்துள்ளது. தமிழர் மரபில்; பண்பாட்டுக் கூறுகளில் ஆரியர்களின் தாக்கம் ஏற்பட்டுள்ளமையால், திருமண முறைகள் மாறியுள்ளதையும், வடவர் சடங்கு முறைகள் புகுந்துள்ளதையும் ஒப்பிட்டு நோக்க முடிகின்றது.

திருமண விழா

தமிழ்மரபில் காலந்தோறும் திருமணங்கள் விழாக்களாவே கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத் திருமணங்களை அகநானூறு (திணைமாலை நூற்றைம்பது, பா. 15) பதிவு செய்துள்ளது. சங்க மருவிய காலத்திலும் திருமணங்கள் ஆடம்பரமாகவே நடந்துள்ளன. அக்கால மக்கள் தங்களின் செல்வச் செழிப்பைத் திருமணத்திற்குச் செய்யும் செலவின் வாயிலாகக் காட்டிக் கொள்ள விருப்பப்பட்டுள்ளனர். அதனை ஆசாரக்கோவை,

"அறத்தொடு, கல்யாணம், ஆள்வினை, கூரை
இறப்பப் பெருகியக் கண்ணும், திறப்பட்டார்
மன்னரின் மேம்படச் செய்யற்க செய்பவேல்
மன்னிய செல்வம் கெடும்" - ஆசாரக்., 85

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். இப்பாடல் திருமணத்திற்கு அதிக செலவு செய்வோரைக் கண்டிப்பதோடு, அளவுக்கு மீறிச் செலவு செய்தால் செல்வம் அழிந்துவிடும் என்கிறது. ஆடம்பரச் செலவு செய்து திருமணம் செய்வதை விடுத்து, திருமண நாட்களில் அறம் செய்க என்று மற்றுமோர் ஆசாரக் கோவையின் பாடல்,

"கலியாணம் தேவர் பிதிர் விழா, வேள்விஎன்று

ஐவகை நாளும் ஈகழாது அறம் செய்க..." மேற்படி., பா.48

எனப் பேசியுள்ளது.

களப்பிரர் காலத்தில் திருமணங்களை வீட்டின்முன் பந்தல் அமைத்து நடத்தியுள்ளனர். அப்பந்தல் அழகுப்படுத்தப்பட்டு, சுத்தமாகவும் வைக்கப்பட்டுத்

திருமணங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. அங்ஙனம் திருமண நடைபெறவிருக்கும் பந்தலில் அழகையும் சுத்தத்தையும் கெடுக்கும் வகையில் வைக்கக் கூடாதப் பொருட்களை ஆசாரக் கோவை,

“துடைப்பம் துகள்காடு புல்லிதழ்ச் செத்தல்

கருங்கலம் கட்டில் கிழ்ந்ததனோடு ஐந்தும்

பரப்பற்க பந்தர் அகத்து” - மேற்படி., பா. 45

எனப் பட்டியலிட்டுள்ளது. குப்பை பெருக்கும் துடைப்பம், தூசு துப்பி, பூவின் புறவிதழ் போன்ற பழைய செத்தைப் பொருட்கள், கரியோடு கூடிய சட்டி, கட்டில், கிழிந்தவை இவை ஐந்தையும் பந்தலில் பரப்பி வைக்கக் கூடாது என்று கூறுவதன் வழி, அழகுப்படுத்தப்பட்ட பந்தல் மேடையும்; சூழலும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற நடைமுறை அக்காலத்தில் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

பெண் கேட்டலும், நீர்வார்த்துக் கொடுத்தலும்

மணமகன் வீட்டார் சான்றோர்களுடன் பெண் கேட்டுச் சென்ற வழக்கமும், ஏற்றுக் கொண்ட மணமகன் வீட்டார் சான்றோர் முன்னிலையில் நீர்வார்த்து மண முடித்துக் கொடுத்த வழக்கமும் களப்பிரர் காலத்தில் இருந்துள்ளன. இச்செய்தியை, நற்றாய் அறத்தொடு நின்ற நிலையைப் பாடலாகப் பதிவு செய்துள்ள திணைமாலை நூற்றைம்பது,

“வாடாத சான்றோர் வரவு எதிர்கொண்டிராய்க்

கோடாது நீர் கொடுப்பின் அல்லது, கோடா

எழிலும் முலையும் இரண்டிற்கும் முந்நீர்ப்

பொழிலும் விலை ஆமோ, போந்து? ” (சென்னைப் பல்கலை., தமிழ் லெக்சிகன் தட்சிணாமூர்த்தி, அ., தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 518)

என விவரித்துள்ளது. ‘நம் குடும்பத் தகுதிக்குச் சற்றும் குறைவில்லாத சான்றோர் நம் மகளைத் திருமணத்துக்குப் பெண் கேட்டு வந்துள்ளனர். அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்று, மனம் கோணாமல் நீர் நம் பெண்ணை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். நம் மகளின் எழில், முலை இரண்டுக்கும் இந்த நிலவுலகில் உள்ள சோலைகள் அனைத்தும் கொடுத்தாலும் முலைவிலைப் பொருள் ஆகுமா?’ என நற்றாய் தன் கணவனிடம் வினவுமாறு இப்பாடல் உள்ளது. இதன்வழி திருமணப் பொருத்தம், தகுதி, வசதி போன்றவற்றின் அடிப்படையில் மண முடித்துக் கொடுத்ததோடு, பெண்களின் கற்பு தகுதியும் பேசப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம். மேலும், திருமண நிகழ்வில் பல சடங்குகள் நடந்துள்ளமையும் விளக்கம் பெறுகிறது.

மணமக்களுக்கான தகுதிகள்

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் களவிற்கான தகுதிகள் பேசப்பட்டன. அதனைத் தொல்காப்பியர் பதிவு செய்துள்ளார். திருமண நிகழ்வுகள் சங்க மருவிய காலத்தில் பண்பாடாகிவிட்டப் பின்னர் மணமக்களுக்கான தகுதிகள் முற்றிலும் வேறுவிதமாக இருந்திருக்கின்றன. களவிற்கான தகுதிகள் என்பதைத் தாண்டி இல்லறம் நடத்துவதற்கான

தகுதிகளாகக் கருதப்பட்டுள்ளமையை அற இலக்கியங்கள் பேசியுள்ளன. அந்தவகையில் மணமகனுக்கான தகுதிகளைத் தனியாகவும், மணமகளுக்கான தகுதிகளை இல்லறத்திற்கான பண்புகளாகப் பொதுநிலையிலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. மணமகனுக்கான தகுதிகளை ஏலாதி,

“நிறையுடைமை நீர்மை உடைமை கொடையே

பொறையுடைமை பொய்ம்மை புலாற்கண் - மறையுடைமை

வேயன்ன தோளாய் இவை உடையான் பல்லுயிர்க்கும்

தாய்அன்னன் என்னத் தகும்” - ஏலாதி, பா. 6

என மகநீஉ முன்னிலையாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இப்பாடலில் நிறை (நடராசன்,கி., காலந்தோறும் மாறிக் கொண்டிருக்கும் தமிழக மக்கள் திருமண வாழ்வியல் முறைகள், கீற்று, 12 மே 2021) என்ற கற்பு ஆணுக்கும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். சங்க காலத்தில் கூறப்பட்ட தகுதிகளோடு புலால் மறுப்பும், கற்பு நெறியும் ஆணுக்கான தகுதிகளாகப் பார்க்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகுதிகள் அச்சமூகத்தின் சமயக் கொள்கைகளை வெளிக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

சங்க நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் பெண் உரிமைப் பொருளாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறாள். சங்க மருவிய காலத்தில் பெண், உரிமைப் பொருள் என்பதைத் தாண்டிப் பண்பாட்டை; சமூகம் சார்ந்த கொள்கைகளைக் கட்டிக் காக்கும் அடையாளமாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறாள். சமூகத்திற்கான நடத்தைக்கள் பெண்களை மையப்படுத்தியே வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளமையால், பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அவளுக்கான பண்புகளும், கடமைகளும் அற இலக்கியங்களால் நிரம்ப பேசப்பட்டுள்ளன. பெண்ணிற்கான பண்புகளும், கடமைகளும், கற்பு நெறிகளும் அவ்விலக்கியங்களால் மிகுதியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதோடு, உரிமைக்குரல் கொடுக்கும், கேள்வி எழுப்பும் பெண்களைச் சமூகத்தின் எதிரிகளாகச் சித்தரித்துள்ளன. அந்தவகையில், ஆண்களுக்கு அடங்கி நடத்தலையும், உண்மையாக இருத்தலையுமே இல்லறம் நடத்துவதற்கான தகுதியாகச் சங்க மருவிய காலம் கருதியுள்ளது. பெண்கள் குறித்த இவ்வெண்ணங்களை அற இலக்கியங்களெங்கும் காண முடிகிறது. வள்ளுவரின்,

“தற்காத்து தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற

சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்” - குறள்., 56

என்னும் இந்த ஒரு குறளை உற்றுநோக்கினாலே அச்சமூகம் பெண்ணின் மீது எவ்வளவு கட்டுப்பாடுகளையும், பொறுப்புகளையும், கடமைகளையும் வலியுறுத்தியுள்ளது என்பது விளங்கும். ஆகையால், மணமகளுக்கான தகுதிகளாகப் பெண்களுக்கு வலியுறுத்தும் அனைத்துப் பண்புகளையும், கடமைகளையும் சங்க மருவிய காலம் எதிர்ப்பார்த்துள்ளது எனலாம்.

சாதிக்குள் திருமணம்

களவிற்கான தகுதிகளில் 'குடிமை' என்ற தகுதியைத் தொல்காப்பியம் குறித்துள்ளது. குடிமை என்பது சங்க காலத்தில் சாதியாக இல்லை. ஆனால், சங்க மருவிய காலத்தில் பார்ப்பனர்களின் செல்வாக்கால் வேத முறைகளும், மனு விதிகளும் மக்களிடம் பெரும்

வழக்காகின. அதன் விளைவாய்த் தொழில் அடிப்படையில்; சாதியப் பாகுபாடுகள் ஏற்பட்டன.

“களப்பிரர் காலம் முதல் இச்சாதிமுறை படிப்படியே வளர்ந்து, இறுகி, மக்களைப் பல்வேறு குலப்பிரிவாகவும், கோத்திரப் பிரிவாகவும் பிரித்து, அவ்வப்போது குலப்பூசல்கள் தோன்றவும், மன்னர்கள் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைக்கவும், மக்கள் குருதி சிந்தவும், சமூக ஒற்றுமையும் அமைதியும் குலைந்திடவும் இடமளித்தது என்று அறிய வேண்டியுள்ளது” (தட்சிணாமூர்த்தி, அ., தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 518)

என்ற கருத்துச் சங்க மருவிய காலச் சாதியச் செல்வாக்கை விளக்குகிறது. இச்சாதியப் பாகுபாடுகள் அக்காலத் திருமணங்களிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. தமிழகத்தில் சாதிக்குள் திருமணம் செய்யும் முறை இக்காலத்திலிருந்தே வழக்காகவும், பண்பாடாகவும் ஆயினவெனலாம். இனக்குழுக்குள் மணமுடிக்கும் அகமணமுறை, சாதிக்குள் முடிக்கும் மணமுறையாக மாற்றப்பட்டது. மேலும், சாதிய ஏற்றத் தாழ்வுகளின் அடிப்படையில் புறச்சாதியில் மணமுடித்தல் இழிவாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. அதனை இன்னா நாற்பது,

“குலத்துப் பிறந்தவன் கல்லாமை யின்னா
நிலத்திட்ட நல்வித்து நாறாமை யின்னா
நலத்தகையார் நாணாமை யின்னாவாங் கின்னா
கலத்தில் குலமில் வழி. - இன்னா., பா. 19

என்னும் பாடல் வழிப் பேசியுள்ளது. பிறப்பால் வேறுபட்ட சாதிகளில் திருமணம் செய்தல் இன்னாத செயல் என்று கூறியுள்ளமையால், சங்க மருவிய காலத்தில் அகச்சாதி மணங்களே இருந்துள்ளன என்பதும், புறச்சாதி மணங்கள் குற்றமாகக் கருதப்பட்டுள்ளன என்பதும் அறிய வருகின்றது. அகச்சாதி மணங்கள் பெற்றோர் செய்து வைப்பதாகவும், புறச்சாதி மணங்கள் காதல் திருமணங்களாகவும் இருந்துள்ளன. புறச்சாதியில் காதல் திருமணங்கள் நடைபெற்றமை பற்றியக் குறிப்புகள் அற இலக்கியங்களில் இல்லை என்றாலும், கீழ்க்கணக்கு அக நூல்களில் காணக் கிடைக்கின்றன. மேலும், புறச்சாதி மணங்களைக் கண்டிக்கும் அற இலக்கியங்கள் அதனைக் குற்றம் எனக் குறித்துள்ளது. புறச்சாதியில் திருமணம் முடித்தாலும், சாதி சார்ந்த நடத்தைகள் மாறாது என்று கேலி பேசும் பாடல்களையும் அற இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது.

“காப்பான் மடமகள், காப்பான் கைப்பட்டிருந்தும்,
மேய்ப்பு ஆட்டது என்று உண்ணாள் ஆயினாள் - தீப்புக்கைபோல்
மஞ்ச ஆடு வெற்ப - மறைப்பினும் ஆகாதே
தம் சாதி மிக்குவிடும்” - பழமொழி., பா. 285

என்னும் இப்பாடல் வழி, மன்னனின் மனைவியே ஆனாலும், புறச்சாதியாக இருந்தால் அவளின் குணம் வெளிப்படும் என்று புறச்சாதி மணங்களைக் கேலி பேசியுள்ளதை அறியலாம்.

திருமணத்திற்கான வயது

சங்க காலத்தைப் போல் களப்பிரர்கள் காலத்திலும் திருமணத்திற்கான வயது வரையறுக்கப்படவில்லை. திருமணங்கள் பெரும்பாலும் 15 வயதிற்குள் நடைபெற்றுள்ளன. சங்க இலக்கியத்திலும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் மணமக்களுக்கான வயது சிலம்பு

குறிப்பிடுவது போல் பேசப்படவில்லை. ஆனால், இலக்கியத் தொனிப்புகள் வழிப் பெண் பூப்பெய்துவதற்கு முன்பே திருமணம் நடத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளமை அறிய வருகிறது. பெண் பூப்படைந்த பிறகே உறவு கொள்ள வேண்டும் என்று திரிகடுகம் பேசியுள்ளமையால், பூப்படைவதற்கு முன்பே திருமணம் நடைபெற்றுள்ளமை விளங்கும். கல்வியை விட்டவர்களைப் பட்டியலிடுகிற திரிகடுகப் பாடல், முதல் பூப்பெய்திய பெண்ணுடன் கூடாத கணவனும் கல்வியென்னும் தெப்பத்தைக் கைவிட்டவராகக் கருதப்பட்டிருக்கிறார். அதனை,

"மூப்பின்கண் நன்மைக்கு அகன்றானும், கற்புடையாள்
பூப்பின்கண் சாராத் தலைமகனும், வாய்ப்பகையுள்
சொல் வென்றி வேண்டும் இலிங்கியும், - இம்மூவர்
கல்விப் புணைகைவிட் டார்" - திரி., பா. 17

என்னும் பாடல்வழி அறியலாம். திருமண முறையையும் அது தொடர்பான சடங்குகளையும் கல்வி நடத்தையாகவே களப்பிரர் காலம் கருதியுள்ளமையை இதனால் விளங்கலாம். சிறுவயது திருமணங்கள்தான் களப்பிரர் காலத்தில் நடந்துள்ளன என்பது அறிய வருகிறது.

தாலி

தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் திருமணம் என்ற நிகழ்வில் பெண்களுக்கு அணியப்படும் மங்கல அணியாகத் தாலி விளங்குகின்றது. தொல்காப்பியர் திருமணத்தைப் பேசினாலும், தாலி என்பது குறித்துப் பதிவு செய்யவில்லை. சங்க இலக்கியங்களும் பெண்கள் தாலி அணிந்த வரலாற்றைப் பேசவில்லை. களப்பிரர் கால இலக்கியங்கள் அவ்வாறே திருமணத்தில் தாலி அணிவித்த நிகழ்வைக் கூறவில்லை. சிறுவயதில் தாலி அணிந்துள்ளமையைத் திணைமாலை நூற்றைம்பது விவரித்துள்ளது. தோழி பருவம் காட்டி வற்புறுத்திய பாடலொன்றில் முருக்க மரங்கள் மலர்ந்துள்ளதைச் சுட்டுகிறார். அம்மலர்கள் சிறுவர்கள் அணிந்திருக்கும் ஐம்படைத் தாலியில் உள்ள பவளக் கொழுந்தினைப் போல் உள்ளதாக ஒப்பிடுகிறார். அதனை,

"வல்வரும், காணாய் - வயங்கி, முருக்கு எல்லாம்,
செல்வர் சிறார்க்குப் பொற்கொல்லர்போல், நல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேல் பொன் - தாலி பா அய்த்
திகழக் கான்றிட்டன, தேர்ந்து!" - திணைமாலை நூ., பா. 66

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். இதில் சிறுவர் தாலி அணிந்திருந்ததாகவே செய்தி உள்ளது; பெண்கள் அணிந்ததாக இல்லை. என்றாலும் தாலி அணிவிக்கும் வழக்கம் இக்காலத்திலேயே தொடங்கியதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

"மணமகளுக்குத் தாலி கட்டுதல் முறை 10-ஆம் நூற்றாண்டில்தான் உருவானதாக இலக்கியங்கள், வரலாற்றுச் சான்றுகள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. தமிழ் அறிஞர்கள் பலரும் இதை தெளிவாகச் சான்றுகளுடன் நிரூபித்துள்ளனர். 11 ஆம் நூற்றாண்டில் கந்தபுராணத்தில் எடுத்துக் கூறுகின்றன." (சந்திரசேகரன், ச., சமணத்தின் குரல், ப. 38)

என்னும் கருத்து இங்கு நினையத்தக்கதாகும். தமிழர் திருமண முறையில் பார்ப்பனர்களின் வேத நடைமுறைகள் களப்பிரர் காலத்தில் வழக்காயின. என்றாலும் தாலி அணிவித்தல் அக்காலத்தில் பெரு வழக்காகவில்லை. 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே அனைத்துப் பாகுபாடிற்குள்ளும் திருமணத்தில் தாலி முதன்மையிடத்தைப் பிடித்தது எனலாம்.

மணமக்கள் கூடும் நாட்கள்

திருமணமான இணையர்கள் கூடும் நாட்கள் குறித்தும் களப்பிரர் காலம் விதிகளை வகுத்துள்ளது. இணையர்கள் முதல்நாள் கூடுவதைச் சங்க இலக்கியங்களும் பதிவு செய்துள்ளன என்றாலும், அப்பதிவு நாள், நட்சத்திரம் சார்ந்ததாக இல்லை. சங்க மருவிய காலத்தில் இணையர்கள் கூடுவதற்கு நல்ல நாள், ஓரை பார்க்கப்பட்டுள்ளதை இலக்கியங்கள் பேசியுள்ளன. மேலும், திருமணம் அல்லாத மற்ற நேரங்களிலும் கூடுவதற்குரிய, சேரக் கூடாத நாட்களை ஆசாரக்கோவை,

"உச்சியம் போழ்தோ டிடையாமம் ஈரந்தி
மிக்க இருதேவர் நாளோ டுவாத்திநாள்
அட்டமியும் ஏனைப் பிறந்தநாள் இவ்வனைத்தும்
ஓட்டார் உடனுறைவின் கண்." ஆசாரம்., பா. 43

என வரையறை செய்துள்ளது. இப்பாடல் இணையர்கள் சேரக் கூடாத பத்து நாட்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இயல்பான வாழ்க்கையிலேயே இணைவதற்கான நாட்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், திருமணமான பின்னர் முதன்முதலில் சேருகிற நாளுக்காக நல்ல ஓரை பார்த்திருப்பர் என்பது திண்ணம். மேலும், பெண்கள் பூப்பின் பொருட்டு வீட்டைவிட்டு விலக்கி வைக்கப்பட்டு, யாரும் அவர்களின் முகத்தைக் குறிப்பாகக் கணவன் பார்க்கக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாட்டைக் களப்பிரர் காலம் பின்பற்றியுள்ளது. அதனை ஆசாரக்கோவையின் 42-ஆம் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. தீண்டாமையின் தொடக்கமாகப் பெண்களை முன்னிறுத்தும் வழக்கம் இங்குத்தான் தோற்றம் கொண்டு, பின்னர் சாதி பாகுபாடுகளின்பால் விரிவடைந்தன என்பார் பெரியார்.

பலதார மணமும் மறுமணமும்

திருமண வழக்கும் சடங்கும் சங்க காலத்தில் பெருவழக்காக மாறவில்லை. திருமணம் என்பதை ஒழுக்கநெறிக் கோட்பாடாகவே களப்பிரர் காலம் கருதியுள்ளது. ஒருதாரமணத்தை வலியுறுத்தியே திருமணமும் இல்லற நெறிகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் பலதாரமணம் செய்தவர்களைச் சமூகத்தின் எதிரியாக அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர். அற இலக்கியங்கள் அவர்களைக் கண்டித்துப் பேசியுள்ளன. பிறன்மனை நோக்காமையையோடு, பிற பெண்களோடு எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் அதிகாரங்களாகப் பகுத்துக் கூறியுள்ளன. பலதாரமணம் புரிந்தவர்களையும், பிறன் மனை நோக்கி அவர்களோடு உறவு கொண்டவர்களையும் விலங்கினும் கீழாக அவ்விலக்கியங்கள் ஒப்பிட்டுள்ளன. பலதார மணம் புரிந்த ஒருவனுக்குப் பல துன்பங்கள் ஏற்படும்; அதிலும் வறுமை என்னும் கொடிய துன்பம் வரும் என்றும் பேசியிருக்கின்றன. வறுமையைப் பற்றி பலரை மணந்தவனிடம் கேட்டால் நன்றாகத் தெரியும் என்று நான்மணி கூறுகின்றது.

"கள்ளின் இடும்பை களி அறியும் நீர் இடும்பை
புள்ளினுள் ஓங்கல் அறியும் நிரப்பு இடும்பை
பல் பெண்டிராளன் அறியும், கரப்பு இடும்பை
கள்வன் அறிந்து விடும். - நான்மணி., பா. 94

என்ற இப்பாடல் எவற்றால் துன்பங்கள் வரும்? அத்துன்பங்களின் தன்மையை யாரிடம் கேட்டால் தெரியும்? என்பனவற்றை கூறி, வறுமையால் வரும் துன்பத்தைப் பலமணம் புரிந்தவனிடம் கேட்டால் தெரியும் என்கிறது. பல குழந்தைகள் பெறுவதால் வறுமை ஏற்படும் என்று எவ்விலக்கியமும் பதிவு செய்வில்லை. பலமணம் செய்வதால் வறுமை ஏற்படும் என்று

கூறியுள்ளதன் வழி இல்லறத்தில் செலவினங்கள் அதிகம் இருந்துள்ளன என்பது தெரிகிறது. இச்செய்தியின் மூலம் களப்பிரர் சமூகத்தில் பலதார மணம் இருந்துள்ளதை உணர முடிகின்றது. மேலும், மறுமணம் இருந்துள்ளமையை ஏலாதியின் 20-ஆம் பாடல் பேசியுள்ளது.

திருமணமும் பெண்களும்

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஓரளவு இல்வாழ்க்கைக்கான இணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் பெண்களுக்கு இருந்துள்ளது. களப்பிரர் காலத்தில் ஆரியர்களின் வரவால் வேத, மனு சாத்திரங்களின் பெயரில் பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. கற்பு என்கிற பெயரில் அவர்களின் மீது கட்டுப்பாடுகளை அச்சமூகம் வலியுறுத்தியுள்ளது. அவர்கள் மனையிலேயே இல்லறத்திற்கான கடமைகளைச் செய்து; ஆண்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்; தனியாகவும் வாழக் கூடாது என்று கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் தனியாக வாழாமல் கணவனுடன் இருத்தலே நலம் என்று,

"ஓன்று ஊக்கல், பெண்டிர் தொழில் நலம், என்றும்
அறன் ஊக்கல், அந்தணர் உள்ளம் பிறன் ஆளும்
நாடு ஊக்கல், மன்னர் தொழில் நலம், கேடு ஊக்கல்,
கேளிர் ஓர் இவிடல்." - நான்மணி., பா. 84

என்னும் நான்மணி பாடல் பேசியுள்ளது. ஆக, களப்பிரர் காலத்தில் திருமணம் பெண்களை அடிமைப்படுத்தும்; அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் காரணியாக இருந்துள்ளதை உணர முடிகின்றது.

துறவும் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. (சமணம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது) சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் பெண்களின் கற்பை முன்னிறுத்தியே பேசப்பட்டுள்ளன. பெண்களுக்கான நடத்தைகள், கடமைகள், வாழ்க்கை நெறிகள் என்பன அற இலக்கியங்களால் மிகுதியாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. சமூகம் வலியுறுத்தியுள்ள பெண்களுக்கான கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றினால்தான் கற்புடையவர்கள் என்று திருக்குறள் உட்பட அனைத்து அற இலக்கியங்களும் பாடியுள்ளன. காட்டாக,

"நல் விருந்து ஓம்பலின், நடடாளாம், வைகலும்
இல் புறஞ் செய்தலின், ஈன்ற தாய் தொல் குடியின்
மக்கள் பெறலின், மனைக் கிழத்தி - இம் மூன்றும்
கற்புடையாள் பூண்ட கடன்." - திரிகடுகம், பா. 64

என்னும் பாடலை உற்றுநோக்கினால் களப்பிரர் சமூகத்தில் பெண்கள் எங்ஙனம் அடிமைகளாக இருந்துள்ளனர் என்பதும், திருமண உறவில் அவர்களுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை என்பதும் விளங்கும். திருமண உறவை வெறுத்துத் தனித்து வாழ்ந்த பெண்களைச் சிறுபஞ்சமூலம் தீயப் பெண்கள் என்கிறது. இதன்வழி இல்லறத்தை வெறுத்துப் பெண்கள் தனித்தும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது அறிய வருகிறது.

பெண்வழிச் சேராமை

களப்பிரர் காலத்தில் திருமணம் முடிந்து கணவன் இல்லத்திலேயே பெண்கள் வாழ்க்கை நடத்தியுள்ளனர். கணவன் பெண் வீட்டிற்குச் செல்லுதலையும் அங்கேயே தங்குவதையும் இழிவாகக் கருதியுள்ளது. இக்கருத்துக்களை வள்ளுவரே முன்னின்று வலியுறுத்தியுள்ளார். பெண் பேச்சைக் கேட்டல் அழிவுக்கு வழி வகுக்கும் என்றும், பெண்வழிச் சேருவதால் குற்றம் வந்து சேரும் என்றும் வள்ளுவர் பேசியுள்ளார். பெண் பேச்சைக் கேட்டுப் பெண் வழிச் சேரும் ஆண்களை,

“அறவினையும், ஆன்ற பொருளும், பிறவினையும்
பெண் ஏவல் செய்வார்கண் இல்” - குறள்., 908

என எச்சரிக்கிறார். பெண்வழிச் சேருதல் குறித்துத் தனி அதிகாரமே வகுத்துப் பலவாறு பேசியுள்ளமையைக் கொண்டு களப்பிரர் காலத்தில் பெண்களின் கருத்துச் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது. முதுமொழிக் காஞ்சியும்,

“பெண்டிர் வெய்யோர்க்குப் படு பழி எளிது” - முதுமொழி., பா. 8:8

எனப் பாடியுள்ளது. இதனால் பெண்வழிச் சேராமை என்பதை இருநிலையில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. ஒன்று பெண்களின் பேச்சைக் கேட்கக் கூடாது; மற்றொன்று மனைவியின் பிறந்த இல்லத்திற்கே சென்று குடித்தனம் நடத்தக்கூடாது என்பனவாகும். இவ்விரு போக்குகளையும் களப்பிரர் காலம் ஆண்களுக்கான தகுதியாகவும் வரையறையாகவும் வகுத்துள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

திருமணமும் இல்லறமும்

ஆண், பெண் இணைந்து வாழும் குடும்ப வாழ்க்கையில்; அறம் பேணப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் அதனை இல்லறம் என்றனர். திருமணம் உடற்சேர்க்கையன்று; அது உணர்வுகளின் சேர்க்கை என்று அறவியலாளர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர். திருமணம் புரிந்து இல்லறத்தை நடத்துவது இன்பத்திற்காக மட்டுமல்ல, அறத்திற்காகவும் என்பது களப்பிரர் காலக் கொள்கையாக இருந்துள்ளது. பண்டைய காலம் இன்பமும் அறனும் ஒருசேர இருக்க வேண்டுமெனக் கூறியுள்ளது. அதனைத் தொல்காப்பியரும்,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட்காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே” (தொல். கற்பு. நூ. 51)

என மனையறத்தின் பயனைக் கூறுவார். களப்பிரர் காலத்தில் தனிமனித ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்திய அற இலக்கியங்கள், அதற்கு அடுத்த நிலையில் திருமண வாழ்க்கையில் ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்ற வலியுறுத்தியுள்ளன. இல்லறத்தார்க்குரிய தர்மத்தைச் சமணர்கள், 'சாவக தர்மம்' என்றழைத்ததையும் அதற்குரிய பொருளையும்,

‘இல்லறத்தார்க்குரிய தர்மத்தை சமணர்கள் சாவகதர்மம் என்றழைத்தனர். சாவகதர்மம் என்பது மனைவி மக்கள் சுற்றம் இவை கூடிய சுகங்களுடன் வாழ்வது ஆகும்.’ (சந்திரசேகரன், ச., சமணத்தின் குரல், ப. 38)

என விளக்குவார் ச. சந்திரசேகரன்.

இல்லறத்தை 'இல்லாளோடு கூடி வாழ்தலின் சிறப்பு' என்பார் பரிமேலழகர். 'இல்லின்கண் இருந்து வாழ்வார் வாழும் திறன் கூறுதல் இல்லவாழ்க்கை' என்பார் மணக்குடவர். அந்தவகையில் களப்பிரர் காலத்தில் சமண பௌத்த சமயங்களின் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்ததால், சமய நோக்குடன் இல்லவாழ்க்கைக்கான நடத்தைகள் இல்லறமாக முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளன எனலாம். பெரும்பாலும் இல்லறத்தாரின் கடமைகளை எடுத்துக் கூறுவதாக அவ்வறங்கள் இருந்தன. திருக்குறள்

'இல்லவாழ்வான் என்பான் இயல்பு உடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை" - குறள்., 41

என்பதோடு, துறந்தார்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும், இறந்தார்க்கும், தலைவன் துணையாவான் என்றும், தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஓக்கல், தான் என்று ஆங்கு ஐவகையினரையும் காத்தல் வேண்டும் என்கிறது. மேலும் இல்லறம்,

"அன்பும் அறனும் உடைத்து ஆயின், இல்லவாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது" - குறள்., 45

என்று அன்பையும் பண்பையும் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும், அதுவே இல்லறத்திற்கான அறமாகவும் வள்ளுவர் உரைக்கிறார். களப்பிரர் காலம் இல்லறத்தைச் சமூகத்தின் முதல்படியாகக் கண்டது. அங்கு நிலவும் அறம், சமூகத்தில் பிரதிபலிக்கும் என்றும் நம்பியுள்ளது. இல்லறத்தில் ஆண்களுக்கான அறங்களையும் கடமைகளையும் எடுத்துரைக்கும் அற இலக்கியங்கள் அடுத்துப் பெண்களின் கடமைகளையும் அவர்களின் கற்புநெறிகளையும் மிகுதியாகவே பேசியுள்ளன. பெண்களின் நடத்தை, விருந்தோம்பல், வறுமையிலும் செம்மையாக இருத்தல், உறவுகளைப் பேணல், தலைவனைத் தெய்வமாக மதித்தல் போல்வன பெண்களுக்கான இல்லம் சார்ந்த அறங்களாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. மேலும், இல்லறம் என்பது துறவறத்திற்கான பின்னியக்கமாக இருந்துள்ளமையால், துறவறத்திற்குப் பெண்கள் ஊறு விளைவிக்காமல் துணையாக இருக்க வேண்டும் என்பதாலேயே இல்லறநெறிகளைக் களப்பிரர் காலம் எடுத்துரைத்துள்ளது.

முடிவுரை

தமிழக வரலாற்றில் களப்பிரர் காலம் நாகரிகப் பண்பாட்டு அடிப்படையில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. பண்பாட்டுக் கூறுகள் சமய, சாதிய நோக்கில் பகுக்கப்பட்ட காலமாகத் தெரிகிறது. இக்காலத்தில் நடைபெற்ற திருமணங்களும் திருமண முறைகளும் சமண, பௌத்த கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலும், வேத முறைகளுக்கேற்ப சடங்குகள் அடிப்படையிலும் நடைபெற்றுள்ளன. எண்வகைத் திருமண முறைகள் பெருவழக்காகவும் இருந்துள்ளன. சாதியப் பாகுபாடுகளுக்கென்று திருமண முறைகள் தோன்றிய காலமாகவும் இக்காலத்தை நோக்க முடியும். திருமண வாழ்வை இல்லறமாகக் கொண்டு இல்லற நெறிகள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத்திலிருந்த கற்புமுறை வரைவுகள் களப்பிரர் காலத்தில் சடங்குவயப்பட்டுள்ளன. காதல் திருமணங்கள் நடந்தாலும், அவை அறநெறி தவறியவையாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றன. திருமணத்தில் தாலி பயன்படுத்தும் முறை தோன்றியிருந்தாலும் பெருவழக்காக மாறவில்லை. களப்பிரர் காலத் திருமணம் என்னும் இல்லறம் பெண்களை மையப்படுத்தி அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி அடிமைப்படுத்தும் வகையில் இருந்துள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

- அறவாணன், க.ப., (2008) அற இலக்கியக் களஞ்சியம், சென்னை: தமிழ்க் கோட்டம்.
- இராமகிருட்டிணன், ஆ., (2011) தமிழர் வரலாறும், பண்பாடும், மதுரை: சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை.
- சந்திரசேகரன், ச., (2004) சமணத்தின் குரல், சென்னை: பிறை வெளியீடு.
- சுப்பிரமணியன், ச.வே., (ப.ஆ.,) (2010) பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- செல்லம், வே.தி., (2009) தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- தட்சிணாமூர்த்தி, அ., (2011) தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், சென்னை: யாழ் வெளியீடு.
- தாயம்மாள் அறவாணன், (2002) தமிழ்ச் சமூகவியல் ஒரு கருத்தாடல், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
- தேவநேயப் பாவாணர், (1996) பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், சென்னை: தமிழ்மண் பதிப்பகம்.
- நடராசன்,கி., (12 மே 2021 August) காலந்தோறும் மாறிக் கொண்டிருக்கும் தமிழக மக்கள் திருமண வாழ்வியல் முறைகள், சென்னை: கீற்று வெளியீட்டகம்.
- பதிப்புக்குழு, (1925) தமிழ் லெக்சிகன், சென்னை : சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
- பதிப்புக்குழு, (2008) தொல்காப்பியம், இளம்பூரணர் உரை, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக மறுதோன்றி அச்சகம்.
- பதிப்புக்குழு., (1985) தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி, சென்னை: தமிழ்நாடு பாடநூல் நிறுவனம்.
- பிள்ளை, கே.கே., (2007) தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
- வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., (2006) களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம், சென்னை: நாம்தமிழர் பதிப்பகம்.